

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев2 1578/06
06.12.2006. година
Београд

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јасминке Станојевић, Весне Поповић, Мирјане Грубић и Миломира Николића, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА, чији је пуномоћник АБ, адвокат, против туженог "ББ", ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж.1.бр.606/05 од 16.03.2006. године, у седници одржаној 06.12.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж.1.бр.606/05 од 16.03.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Првог општинског суда у Београду П.1.бр.1112/03 од 04.06.2004. године, у ставу првом изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено као незаконито решење туженог од 11.08.2003. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр.20/2002 од 25.04.2002. године, док је ставом другим изреке обавезан тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 44.400,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж.1.бр. 606/05 од 16.03.2006. године, преиначена је првостепена пресуда, па је као неоснован одбијен тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се поништи решење туженог од 11.08.2003. године, којим му је отказан уговор о раду од 25.04.2002. године, као и захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао побијану пресуду у смислу чл.386. Закона о парничном поступку ("Сл.лист СФРЈ" бр.4/77 ... "Сл.лист СРЈ" бр.3/02), који се примењује на основу чл.491. став 4. Закона о парничном поступку ("Сл.гласник РС" бр.125/04), те је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда из чл.354. став 2. тач.11. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде због којих се, с обзиром на одредбе чл.385. став 1. и 2. ЗПП, ревизија може изјавити.

Према чињеничном стању на коме се заснива побијана пресуда, тужилац је био запослен код туженог на радном месту возача аутобуса, а радни однос му је престао на основу решења туженог од 11.08.2003. године, којим му је отказан уговор о раду од 25.04.2002. године, применом чл.101. став 1. тач.3. Закона о раду, зато што дана 24.05.2003. године, управљајући возилом туженог (гаражни број 1024) улицом Париске комуне, није држао безбедно растојање, због чега је ударио у друго возило туженог (гаражни број 1315) које се кретало у истом смеру испред њега, па је на тај начин причинио и материјалну штету на оба возила у висини од 204.157,38 динара. Ванредним техничким прегледом, утврђено је да је возило којим је управљао тужилац, имало исправан кочиони систем.

Оцењујући законитост оспорене одлуке, нижестепени судови су утврдили да тужилац јесте учинио радњу која му је стављена на терет, те да је на тај начин извршио повреду радне обавезе предвиђену чл.10. тач.3. уговора о раду. Пре доношења решења тужилац је упозорен на постојање разлога за отказ уговора о раду, а затражено је и мишљење синдиката чији је тужилац био члан.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно је правноснажном пресудом одбијен тужбени захтев за поништај одлуке туженог о престанку радног односа и отказан уговор о раду тужиоца.

Оспореним решењем, тужиоцу је отказан уговор о раду на основу чл.101. став 1. тач.3. Закона о раду, због повреде радне обавезе предвиђене чл.10. тач.3. Уговора о раду, којом је предвиђено да запосленом може престати радни однос код послодавца, ако својом кривицом несавесно, некавалитетно или неблаговремено обавља послове и поступа противно одредбама Закона, општим актима предузећа и другим правилима службе.

Тужилац, приликом управљања возилом туженог (24.05.2003. године), није држао потребно растојање крећући се иза другог возила (понашање у саобраћају супротно чл.394. Закона о основама безбедности саобраћаја на путевима), чиме је угрозио безбедност саобраћаја и изазвао саобраћајни удес, начинивши на тај начин већу материјалну штету за туженог. Овакво понашање тужиоца, представља повреду радне обавезе која је предвиђена чл.10. тач.3. уговора о раду, као разлог на основу кога се запосленом изриче

престанак радног односа. На овај начин настао је и основ за отказ Уговора о раду, у смислу чл.101. тач.3. Закона о раду ("Сл.гласник РС" бр.70/01 и 73/01, који је ступио на снагу 21.12.2001. године), с обзиром да се квалификација повреде радне обавезе утврђује уговором о раду.

Отказу уговора о раду, претходило је упозорење послодавца, као и обавештење синдикату, а у смислу чл.101. став 2. и чл.104. поменутог Закона.

Неосновано се у ревизији истиче да је у конкретном случају требало применити Појединачни колективни уговор од 06.12.1994. године. Наиме, према чл.176. Закона о раду, остају на снази само оне одредбе колективног уговора које нису у супротности са овим Законом и то до закључења новог колективног уговора у складу са законом. При том, повреда радне обавезе као отказни разлог, према чл.101. став 1. тач.3. овог Закона, представља само она повреда која је као таква предвиђена Уговором о раду. То значи, да се код оцене да ли одређено понашање запосленог представља повреду радне обавезе, због које му може престати радни однос, имају применити одредбе уговора о раду, које регулишу ову материју, а са којима је и тужилац, као запослени, био упознат моментом закључења овог уговора.

Осталим наводима у ревизији, оспорава се утврђено чињенично стање, што у складу са чл.385. став 3. ЗПП, у поступку по ревизији није дозвољено.

На основу чл.393. Закона о парничном поступку, Врховни суд Србије је одлучио као у изреци.

Председник већа-судија

Предраг Трифуновић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

дм